

[Gertrud Stjernholm Nielsen]

Om de fremsatte ændringsforslag vil jeg sige, at kommunisterne kan ikke stemme for dem. Ændringsforslag nr. 2 fra fru Gerda Møller kunne vi have støttet, hvis vi ikke havde læst bemærkningerne i betækningsbidraget, og ændringsforslag nr. 4 fra hr. Alfred Hansen om forældreafhængigheden ned til 18 år er vi principielt enige i, men med de økonomiske rammer, der er til rådighed, vil de enkelte portioner jo blive som hule pebernødder.

Hr. Jimmy Stahr bemærker sig de forskellige rentesatser og vil bede undervisningsministeren se på muligheden af at få ensartede rentesatser. Resultatet kunne jo blive, at banker, der ligger i bunden, skulle bedes om at tage noget mere i rente. Burde socialdemokratiet ikke bruge tiden til andet end at tage sig af pengeinstitutternes indbyrdes konkurrence?

Til oplysning for hr. Jimmy Stahr vil jeg sige, at kommunisterne i deres holdning til lovforslaget bestræber sig på at spænde sig for de uddannelsessøgendes vogn.

Hvad vil det så betyde, hvis dette lovforslag vedtages? Lad os se på de mere overordnede spørgsmål først. Det vil betyde, at de 16-17-årige fortsat vil være henvist til ungdomsydelsens vilkårligheder, at der ikke gøres noget som helst for at løse EFG-basisårslærlingenes økonomiske problemer, at støttens størrelse fortsat vil være så ringe, at mellem 70 og 90 pct. af de uddannelsessøgende må regne med fortsat at skulle have deres hovedindtægt ved erhvervsarbejde, og at banklåneordningen føres videre og dermed cementeres i støttesystemet.

Det er klart, at disse overordnede spørgsmål og problemer ikke kan løses bare delvis med de foreslåede 232½ mill. kr., og DKP finder også denne merbevilling alt for lille. Vi har da også selv fremsat et lovforslag, der indebærer en langt større bevilling, men som så sandelig også på en helt anden måde tager fat på at løse de uddannelsessøgendes økonomiske problemer, end SV-regeringens forslag gør det, og vi havde fundet det rimeligt, om dette forslag var kommet til anden behandling i dag, men det har man ikke ønsket.

Det betyder naturligvis ikke, at vi afviser en merbevilling til uddannelsesstøtten på godt 200 mill. kr. Vi har såmænd selv stillet forslag om merbevillinger ved flere lejlige-

der. Men vi kan naturligvis ikke acceptere, at der med en sådan merbevilling følger en række forringelser af støttebestemmelserne. Det er tilfældet med regeringens forslag, der for det første betyder, at uddannelsessøgende med løn ikke længere kan oppebære stipendier eller lån – dette til trods for, at det kun er dem med meget små lønninger, der kan få stipendier, og til trods for at rådet for uddannelsesstøtten har orienteret os om, at denne støttegruppe ikke udgør noget problem i støttesystemet i dag.

Regeringen kan da ikke mene – selv om det centrale uddannelsesråd har peget på, at denne gruppe på længere sigt burde glide ud af støttesystemet – at man kan kaste ansvaret fra sig for denne gruppe unge med en flot bemærkning om, at deres økonomiske problemer må løses af de lønforhandlende parter, subsidiært bistandskontoret. Hvad er det for aktuelle lønforbedringer og lovændringer i bistandsloven, regeringen har i tankerne her? Det vil vi gerne have svar på.

Lovforslaget indebærer for det andet, at bistandshjælp ikke kan søges af de uddannelsessøgende, hvis de ikke kan skaffe sig eller anvises erhvervsarbejde i sommerferien. Man henviser til, at socialministeriet er meget ked af denne vanskeligt administrerbare ordning. Ja men hvad med de uddannelsessøgende, som man samtidig erkender er henvist til omfattende erhvervsarbejde? Det er vel klart mere foreneligt med studiearbejdet at påtage sig erhvervsarbejde i sommerferien, hvor det ikke i så høj grad medfører studieforringelser, studietidsforlængelser eller frafald. Hvad har regeringen tænkt sig der skal ske med de mange tusinde uddannelsessøgende, der nødvendigvis må basere deres økonomi på at have erhvervsarbejde i sommerferien? Hvad skal de gøre, når arbejdsanvisningen ikke kan anvide dem arbejde? Det er ikke et svar at komme med, at uddannelsesstøtten principielt dækker alle årets 12 måneder, når alle erkender, at dens ringe størrelse betyder, at den ikke er til at leve af.

Ministeren har svaret uddannelsesudvalget, at hun ikke kan råde de uddannelsessøgende, der rammes af denne forringelse i lovforslaget, til at framelde sig studierne og søge bistandshjælp. Men hvad kan ministeren så råde dem til?

For det tredje indebærer lovforslaget, at støtten gøres til styringsinstrument for ud-